

PURITEINTJE

Ze zit voor het venster in den zonneschijn en leest in een stichtelijk boek, zij, Puriteintje.

Zoo helder en proper is ze, zoo heelemaal af in haar kleeding, die past bij dat ietwat strenge trekje in haar gezicht en bij de smetteloosheid van haar ongerimpeld voorhoofd. Ze is als haar kleeding en als haar boek: goed en degelijk en heel precies. Zij zal nooit eens op een dag haar werk laten rusten, om iets anders te doen, een lichtere bezigheid ter hand te nemen. Ze zal ook nooit eens op een dag haar lectuur verruilen voor lichter, vroolijker lectuur en in een roman zou ze geen enkelen blik slaan. En nooit zal ze, hoewel ze gaarne erkent, dat ze maar een „zondig” mensch is, ook maar éven denken, dat ze van de gewone levensbaan zou kunnen afgaan, om te gaan door donkere diepten van zonde en schuld.

Ze is af als haar kleeding en haar leven is af als haar strenge muts. Ze is goed, zeker, maar ook haar goedheid is af en als ze geeft, geeft ze aan die en aan niemand anders en ze geeft zóóveel en niet meer of minder. Ze vergeeft, aan wie ze iets te vergeven heeft, maar ze doet het, als iets, dat vanzelf spreekt en waaraan verder niet meer gedacht behoeft te worden.

Zoo zit ze nu met haar stichtelijk boek voor 't raam en ook dat zitten is een vanzelfsheid. Zóó moeten de gordijnen geplooid zijn, zóó moeten de bloemen staan in de helderroode potten, zóó moet haar boek zijn en zóó moet zij daar zitten, in die kleeding en op dit uur.

Denk toch niet slecht over Puriteintje. Reken met haar opvoeding en met haar omgeving. Begrijp, dat ze zóó worden moest en... dat ze werkelijk wel gelukkig is ook. Haar geluk is wel van een kalm soort; ze kent geen uur van intens genieten, geen oogenblik van één, groote heerlijke overgegevenheid, maar ze kent ook niet de diepe wanhoop van een menschenkind, dat zijn ellende alleen nog maar kan uiten in een snik.

En ze is zoo echt. Echt in haar kleeding, echt ook in haar erkenning van zonde en schuld, echt ook in haar gevoel aan dankbaarheid na ontvangen verlossing. Haar hart trilt nooit tot in de diepste diepte, het gaat alles slechts tot zóóver, ze geniet, ze lijdt, ze doorvoelt slechts tot dien graad, maar ze is zoo echt, echt als haar kleeding en echt als haar boek, zij, Puriteintje.

En toch! Toch woelt en werkt het ook in haar hart; toch weet ook zij van vreugde en leed, van glimlachjes en van tranen. Haar leven was kalm en effen, haar emoties waren weinige in getal; haar dagen vloeien traag heen.

Maar in zich draagt ze een hart, zooals wij een hart hebben, wij, die meer staan midden in het

leven, in den strijd, in den storm, in de donkerheid ook.

Misschien komt er voor haar ook het oogenblik, waarin haar kleeding niet zoo „af” zal zijn, waarin haar gelaat niet zoo beslist zal zijn in onbewogen kalmte. Dan zal een heftige schok het bloed naar de wangen doen stijgen, dan zal haar hart kloppen van een groote vreugde of een diepe smart en dan zal ook zij worden opgenomen in den grooten stroom van het groote leven.

Maar heil u, Puriteintje. Want gij zijt echt. En ook

Naar een schilderij van Hanna Spiegel.

PURITEINTJE

uw gebed is echt. En uw strijd tegen de zonde zal echt zijn. En uw overwinning op het lijden zal echt zijn. En uw vreugde zal echt zijn.

Kant en klaar is ze en af en echt. Zoo zal ze ook zijn, als de dood komt, en, al heeft ze dan ook nog nooit zulk een groote vreugde gekend, nooit zulk een diepe smart geleden, als misschien wel anderen, dan toch zal ze gaan door het donkere dal en door 'n nacht van verschrikking, maar dan ook zal ze komen tot de groote blijdschap, want ook Gods werk in haar is echt.